

# **ОТНОВО ЗА КРАЯ НА СВЕТА**

Разказ

Автор: Повей Балкански

Редактор: Ваня Станчева

Всички права запазени – doi:10.4448/BG-Once\_again\_about\_the\_end\_of\_the\_world

– Ти се страхуваш! – каза Галина.  
– Не е вярно! – отвърна Добромир. – Просто не съм...  
– Страх те е и въобще не ти прави чест – прекъсна го тя. – Поне пред себе си го признай!  
– Ох, като започнеш така, буквално не ми се говори с тебе. Изслушвай ме от време на време. – Тя стоеше със скръстени ръце и гледаше настрани. – Не че не искам да имам деца, просто не знам дали точно в момента е най-подходящото време, виждаш каква криза се вихри вече колко години.  
– Да бе, да! – възкликна Галя. – Знам ги всичките тези оправдания – човек като не знае какво иска от живота, все ще намери някакво оправдание.  
– Офф! – Добромир наведе глава и се хвана за челото.  
– Този разговор можем да си го водим още сто пъти, аз обаче просто не знам накъде отива тази връзка, пък ти си въздишай... – Тя направи кратка пауза, преди да продължи: – Караш ме да си мисля разни неща, които въобще не искам да си мисля.  
Пъхнал ръце в джобовете, той я гледаше укорително. И двамата мълчаха. Галя си гледаше ръцете, а на Миро отново му затрепери под лъжичката.  
Той никак не харесваше тези моменти. Знаеше, че е добре да направи нещо по въпроса, даже му се искаше. Много пъти бе мислил за това. Разбираше я много добре, красива, млада жена... Обичаше я много, както и тя него. Беше им време за деца, той беше на трийсет, тя – на двасет и осем, нямаше закога да започват нови връзки, пък и нямаше смисъл. Бяха перфектни един за друг и всичко беше както трябва, но все пак... Все пак светът наоколо не беше както трябва. Миро се чувстваше ужасно несигурен и колкото и да не му се искаше да го признае, наистина го беше страх. А как му се щеше и тя да го разбере!  
Хвана я за раменете и я погали нежно по бузата. Тя продължаваше да гледа встрани.  
– Хайде да си дадем още съвсем малко време... – започна той.  
– Да, да, да, още съвсем малко време, колкото да станем на по петдесет и да си умрем щастливи – и тя се разплака. – Вече изобщо не те разбирам. От пет години сме заедно и не мога да си обясня как е възможно да не пораснеш никак, ама никак за цялото това време. Не стига че всичко ще бъде за моя сметка – ти нито ще кърмиш, нито ще сменяш пелени, а на всичкото отгоре ме саботираш...  
– Не те саботирам.  
– Пусни ме! – извика тя и го отблъсна от себе си.  
Той покри лицето си с шепи и въздъхна.  
– Просто не знам вече какво да мисля – продължи тя. – Прави си там сложните мъжки сметки, дето нямат никакъв ефект, но аз този разговор повече няма да го водя. Само ще си правя изводите. Мога и сама да се оправям в живота. – Тя го погледна многозначително и тръгна да излиза от стаята.  
– Добре, виж – поде Миро, опитвайки се нежно да ѝ попречи да излезе, – нека да кажа нещо...  
– Не искам да те слушам! – махна с ръка тя.  
– Ама не е честно! – възкликна той.  
– Добре, какво? – тръсна глава тя. – Какво ще ми кажеш?

Топлите ѝ кафяви очи го гледаха страстно и умилително. Усещаше я едновременно безпомощна и всемогъща, божествено красива и земно топла. Изглеждаше така, сякаш не беше в състояние да го нарани, дори и да поискаше. В същото време имаше чувството, че я убива с нежеланието си да удовлетвори нейното толкова силно, направо обсебващо желание да има деца.

Добромир се чувстваше ужасно, но знаеше, че ако не направи нещо веднага, последиците от необяснимите му страхове ще бъдат доста по-тежки. Не можеше да си позволи да я загуби, но не можеше да продължи и да потъпква чувствата ѝ. Чувстваше се така, сякаш мачкаше собственото си сърце.

Преглътна шумно и заговори:

– Нека да се върна от тази командировка...

Тя понечи да заговори, но той я спря с ръка:

– Само една седмица, просто австрийците ни притискат да предадем проекта. Вече сме малко закъснели и точно в момента ми е доста натоварено. – Тя видимо губеше интерес, затова натърти: – Но *следващата сряда* ще си направим бебе. – Галя го погледна със смесица от чувства. – Ето, казах го! Няма да се отметна, така че спокойно. – Той прокара пръсти през косата ѝ. – Нали? – Тя продължаваше да мълчи. – Просто в момента наистина съм доста стресиран от работа и не ми се ще да зачеваш така, на юруш. Трябват ми само два дни да се освободя от напрежението и ще станем родители.

Последното каза, прегръщайки я с широка и искряща усмивка. Дватама потънаха в продължителна целувка, която Галя прекъсна за малко с едно невинно „Да знаеш, че си обещал!“, на което той отговори с обичайното: „Ахъм“.

Самолетът за Виена излиташе в шест и половина, така че Миро стана доста рано. Багажът му беше приготвен от вечерта. Той далеч не беше толкова организиран, че да приготи всичко, така че да му е готово и на сутринта направо да потегли. Като беше малък, постоянно закъсняваше за училище именно по тази причина. Галя обаче беше доста педантична и му беше стегнала куфара вечерта, беше му направила сандвич, за да не дава пари по летищата, и му беше залепила бележка на вратата, с напомняне да не забрави да си вземе паспорта. Тя се чувстваше добре, когато се грижеше за някого.

Той държеше тя да не става да го изпраща. Все пак беше четири и половина сутринта. Казаха си довиждане в леглото с оттенък на емоции относно вчерашния разговор.

Миро се облече, разбърка си едно разтворимо кафе, събра си багажа и излезе. Галя го изпроводи с поглед, застанала по пижама до прозореца. Изчака го да се качи в таксито и след това колата да се скрие зад завоя. Знаеше, че той не иска да я кара да става заради него и предпочиташе да не разбира, че се притеснява всеки път, когато му се налага да заминава нанякъде, но винаги го изпращаше по своя си начин.

Полетът от София до Виена траеше час и половина и тя вече беше отишла на работа, когато той пристигна в университетското общежитие. За последните две години беше идвал тук толкова

често, че вече го чувстваше като втори дом. Този огромен научен проект, плод на европейската интеграция на България, след няколко дни най-накрая щеше да приключи. Предусещаше, че ще се чувства доволен, но и проектът щеше да му липсва – работата, постоянното общуване с нови хора, пътуването в чужбина...

За сметка на това пък щеше да има дете!

Седна на леглото и разтърка очи. Трябваше да отиде в института, нямаше време да мисли за това в момента. Снощи си беше обещал да премисли отново всичко по време на полета, но в самолета задряма и не го направи. От друга страна, някак не му се задълбаваше много. Знаеше, че иска да има деца, но кога точно, не беше сигурен. Сега обаче, след като вече беше обещал, не можеше да се отметне.

Добромир прибра куфара си в гардероба, взе чантата с преносимия компютър и тубуса със схемите и се отправи с решителна стъпка към вселената на научната мисъл.

Самото общежитие се намирало в двора на огромен научен комплекс с множество лаборатории, изпитателни съоръжения, учебни и други сгради, които правеха възможен научно-техническия прогрес. Мястото беше тихо, с красиви паркове и градинки в свободните пространства, които създаваха приятна атмосфера. Миро имаше на разположение спалня, кухня и баня, напълно обзаведени, чисти и поддържани като в хотел. Това бяха жилища, които не се ползваха от студенти, а бяха предназначени единствено за гости на някой от многобройните институти. Често му се искаше да живее тук вместо в България.

Научният институт, в който Галя и Добромир работеха, не беше добре финансиран и в общи линии нямаше много работа. Тя се радваше за него – за това, че беше успял да намери външен проект, по който работеше вече доста време. Мислеше си, че би било добре и тя да потърси нещо подобно, ако не искаше кариерата ѝ да се задъни в безпаричие. В същото време бе твърдо решила, че е крайно време да се заеме с най-важната работа в живота си – кариерата можеше да почака няколко години.

Това, че ѝ се налагаше да притиска Добромир, никак не ѝ харесваше. Виждаше го как се мъчи, пък и определено не ѝ беше приятно да използва женската си сила точно срещу него. Обичаше го ужасно много, а той беше така безпомощен срещу чара ѝ... Стигаше ѝ да само да го погледне, за да разбере колко много се страхува от идеята да отглежда дете в тези несигурни времена. Но мъжете и без това са ужасно нерешителни, а и правилно време да бъдеш родител просто няма. За съжаление, тя не виждаше как би могла да му обясни това. А и вече нямаше закога да чака.

Остави деня да се изниже безцелно и се прибра вкъщи. Домакинската работа винаги я успокояваше, затова се позавъртя из стаите, преди да седне пред телевизора, където се задържа малко повече от обикновено. Беше петък вечер, така че утре можеше да си позволи да се поизлежава малко. Жалко само че нямаше кого да гушка.

Добромир определено не обичаше да работи в събота, но тук не

му беше толкова неприятно, колкото в София.

Събуди се в добро настроение, мина набързо през банята и се насочи към кухнята. Предишната вечер си беше купил разни вкусотиини за закуска и нямаше търпение да ги опита. Беше станал рано и имаше време, така че прекара цял час в кухнята. Беше му приятно да гледа през прозореца.

На път за работа нямаше да ползва автобус и да диша мръсния въздух по прашните улици. От общежитието до лабораторията се стигаше за петнайсет минути през парка.

Галя все пак не стана много късно. Сутрин обичаше да си полежи, но не и да се залежава. Направи си кафе. Беше решила да се обади на най-добрата си приятелка и да ѝ предложи да се разходят в парка, а после да се пошляят в мола. Имаше доста за обсъждане, а и с нея обичаха да си приказват надълго и нашироко. Седмичното чистене на къщата щеше да остави за неделя.

Приключи със закуската, уговори се с Милена за час и място, където да се срещнат, и се насочи към банята, мислейки какво точно да облече. Беше ранна пролет и времето беше приятно – топло, но не прекалено, слънчево, но не жарко.

Докато си вземаше душ, идеята се оформи в главата ѝ. Излезе от банята и отвори гардероба.

Миро приключи със закуската, разтреби кухнята и се загледа в една от диаграмите, които беше оставил на бюрото в спалнята. Този начин, който бяха обсъдили вчера, наистина беше оптималното решение, така че да завършат проекта навреме. Усмихна се. Може би в крайна сметка животът не беше чак толкова непостоянен и непредсказуем. Може би бебето беше добро решение.

Струпа на шкафа в коридора всичко, което щеше да вземе със себе си, и реши все пак да си вземе якето (тук бе по-студено, отколкото в София). Отиде в спалнята и отвори гардероба.

Шокът има интересно въздействие върху тялото и ума на човека.

Добромир отхвърча два метра назад и падна по гръб върху леглото, което беше точно срещу гардероба. Студени вълни обляха скованото му от паника тяло, от гърлото му се изтръгна кратък писклив стон. Той запълзя назад, към вратата, опитвайки се да се хване за нещо, което да му помогне.

Галя падна по гръб със сърцераздирателен писък и продължи да стене, докато скованото ѝ от паника тяло безпомощно се влачеше по пода в опит да излезе от стаята. Сърцето ѝ блъскаше толкова лудо, сякаш щеше да изскочи през двете ѝ уши едновременно. Абсолютна неадекватност се излъчваше от всяко от хаотичните ѝ движения, докато, скимтейки и пълзейки по пода, най-накрая успя да излезе от стаята. Тя просто не знаеше какво да прави. Една-единствена мисъл удряше като с чук всеки неврон в мозъка ѝ: „В гардероба ми има мъртъв човек!“.

Добромир не разбра как успя да излезе от спалнята и да заключи вратата от външната страна с ключа, който по принцип стоеше от

вътрешната.

Сега седеше върху лаптопа и папките, които само преди миг беше оставил върху шкафа в най-далечния ъгъл на коридора. Целият трепереше и безуспешно се опитваше да намери адекватен отговор на звънящата като камбанария по Великден мисъл в главата си: „Как се появи мъртъв човек в гардероба ми?“.

Гая допълзя до коридора и затвори вратата водеща към дневната и от там спалнята. Беше успяла да се изправи, но цялата трепереше. Съзнанието ѝ постепенно се проясняваше и първоначалното отрицание на реалността започваше да придобива плътност.

Видяното току-що не беше възможно и тя го знаеше с абсолютна сигурност. Знаеше какво точно трябва да направи, но чантата ѝ беше в хола, на шкафа до телевизора, който беше точно срещу отворената врата на спалнята. Тя погледна към входната врата, после вдиша няколко пъти дълбоко, с трепереща ръка натисна дръжката на вратата и предпазливо влезе в хола. Стъпваше на пръсти и хвърляше трескави погледи към вратата на спалнята. Стигна до шкафа, отвори чантата си и като че ли ѝ отне цяла вечност да извади оттам телефона си, който по принцип стоеше най-отгоре. Стисна го като удавник сламка и се обърна с лице към зеещата врата на спалнята. Вратата на гардероба беше отворена. Гая понечи да пристъпи напред, но волята и самообладанието ѝ я напуснаха напълно. Стискайки телефона в ръка, стоеше като вцепенена – без да се движи и без да мисли.

Добромир се покоопити. Не знаеше колко време е седял върху шкафа, забил поглед във вратата на спалнята. Все още целият потреперваше, а дланите му, опрени в бедрата, бяха мокри от пот, която се бе просмукала и в панталона му. Започваше да мисли логично и превърташе най-различни варианти в главата си. Първо: това беше невъзможно. Беше отворил гардероба предния ден, за да си прибере куфара вътре, и после още веднъж вечерта, за да извади от него дрехите и тоалетните си принадлежности. След това не беше излизал от апартамента, значи нямаше как някой да дойде и да легне да умре в гардероба му, докато той спи...

Усети, че е станал и кръжи из коридора, но само в по-далечната от вратата на спалнята част. Забави ход. „Да помислим логично – каза си той. – Няма как някой да дойде и да легне...“ Въздъхна. Трябваше да провери пак. Просто не му се искаше да повярва в истинността на това, което беше видял, въпреки че не беше от хората, които не вярват на очите си. Плахо посегна към дръжката на вратата. Ръката му се тресеше и от нея капеха едри капки пот.

„Гая, стегни се!“, в главата ѝ прокътят собственият ѝ глас. Не знаеше от колко време стои права, без да мърда. „Просто трябва да го направя, не мога да оставя нещата така. Ако нещо има да става, да става...“, допълни мислено с надеждата, че цялата тази ситуация ще се окаже кошмар, въпреки че не беше наясно как е възможно едновременно да сънува и да е будна.

Почти усещаше как ей сега ще погледне в гардероба и ще

намери само дрехи – своите собствени и тези на Миро. Виждаше се как въздъхва и се засмива, а след това му се обажда, за да му разкаже идиотската случка. Можеше да я разкаже и на Милена, въпреки че не беше сигурна как ще реагира приятелката ѝ, която се паникьосваше за щяло и нещяло, включително че по кожата и се появяват ситни бръчици.

Усети, че стои на едно място и фантазира. Огледа се. Всичко изглеждаше спокойно. Нямаше шумове или непривични неща – просто апартаментът им с няколко отворени врати. Всичко си изглеждаше както обикновено. Разсеяните ѝ мисли я бяха поуспокоили. Вече беше сигурна, че ѝ се е привидяло.

Запристъпва бавно напред, но без да редува краката си. „Сега ще проверя и готово. Не, чакай! Може да е малко идиотско, но...”

Набра номера на полицията, но без да натиска бутона за свързване. „За всеки случай, да съм готова“, каза си и запристъпва малко по-уверено напред.

Добромир хвана дръжката на вратата с лявата си ръка, а с дясната се подпря на рамката. Погледна към краката си. Беше се застопорил добре, но въпреки това се чувстваше нестабилен. Щеше да го направи рязко. Гардеробът беше почти срещу вратата, а той го беше оставил отворен, така че като отвореше рязко вратата, щеше да може директно да погледне... Изглеждаше смислено.

Добромир вдиша дълбоко въпреки треперенето.

„Добре, хайде сега на „три“: едно, две...”

Поколеба се, след което отвори рязко вратата и пак я затвори. В краткия промеждутък успя съвсем ясно да види мъртвото тяло в гардероба си. Опря чело на вратата.

„Държиш се като идиот!“, помисли си, след това отвори широко вратата на спалнята и влезе вътре.

За кратко червата му направиха кълбо. Прииска му се да повърне, но се удържа. В отворения му гардероб, точно до изправения му куфар, лежеше чисто гол човек.

„Боже, какво да правя?“, помисли си, докато в очите му напиреха сълзи. „Защо точно на мен!“

Колкото и да му се искаше да отрече реалността, мъртвото тяло беше неоспорим факт.

Направи едно кръгче из стаята, но без да се приближава до отворения гардероб. После се приведе леко и погледна отново, след което, държейки лицето си с ръце, изхвърча в коридора и затръшна вратата зад себе си. Извади телефона от джоба на якето и седна на шкафа, втренчен във вратата на спалнята.

„Добре, няма как да съм загазил, нали не съм го убил аз, просто ще се обадя в полицията, ще дам показания и те ще си го приберат... Георг ще ме махне от проекта... точно на финалната права... никога повече няма да взема външна поръчка и като цяло животът ми ще отиде по дяволите. А на Галя? Как ще кажа на Галя? Ох, и на нея трябва да се обадя. Но дори да последват неприятности, аз не съм направил нищо. Как, по дяволите, се е озовало това нещо в спалнята ми, като не съм излизал от къщи? Просто не е възможно! Не може да няма разследване, ще трябва да прекъсна работа и проектът отива на кино, а аз съм ръководител на звено... Просто забрави за

пари и други проекти, връщам се в България да работя като учител... Галя няма да иска да спи в едно легло с мен..."

Звънът на телефона се врязва в мозъка му като нож. Миро подскочи, хвърли телефона във въздуха и по някакъв начин се озова стъпил върху шкафа. Сърцето му се опитваше да експлодира в гръдния му кош, а телефонът, вибрирайки, падна на пода и се плъзна до вратата на спалнята. Като че ли не успя да се счупи.

Миро размишлява една-две секунди над ситуацията, след което слезе от шкафа и взе апарата от земята. Беше Галя.

- Ало - гласът му беше дрезгав и немощен.

- Здравсти, как си? - изстреля Галя.

- Хм, добре съм - неуверено каза той.

- Ами... - поде тя и замълча. Той мълчеше също. - Тук се случи... нещо странно... много странно. - Нова пауза. - Ъ-ъ-ъ, аз нищо не съм направила... - гласът ѝ премина в плач.

- Мило, какво става? - разтревожено попита той.

- Ами нищо, просто сутринта, като станах, всичко беше наред, но после исках да се облека и там имаше... - Тя плачеше. - В гардероба има човек!

- Какво!? - Миро за малко пак да изпусне телефона.

- Не, не е... Има умряла жена в гардероба ни!

В следващите няколко секунди никой от двамата не проговори. Тя хлипаше, а той дори не дишаше.

- Ти...

- Аз не съм я убила! Просто исках да се облека и отворих гардероба, и там беше... - Трудно успяваше да говори и да плаче едновременно. - Те нищо няма да ми направят, нали? Аз не съм... Ти ми вярваш, нали? Аз не съм я пипала, просто...

- Вярвам ти, мило. Обичам те. Спокойно, всичко е наред. Просто се успокой. Не си казала на никого все още, нали?

- Ами... - малко стреснато поде тя, след което добави несигурно: - Обадох се в полицията.

Кратка пауза.

- Браво! Така трябва, правилно си постъпила.

- Нали! - грейна тя. - Аз се чудех, но просто...

- Да, bravo! Те казаха, че ще дойдат, нали?

- Да.

- Добре, те ще видят. Ще разследват ситуацията и всичко ще е наред. Ти нали не си направила нищо?

- Не съм - извика тя. - Само отворих и...

- Добре.

- ...се изплаших ужасно! - и избухна в плач. - Не искам да ходя в затвора...

- Няма, мило, всичко ще е наред. Само ги изчакай и им разкажи всичко, както ми го разказа на мен. Те знаят, че не си виновна.

- Добре.

- Аз се прибирам веднага. Още днес ще си дойда. Само ще се разбера с Георг и още днес се прибирам. Спокойно.

- Добре - каза тя, все още хлипайки. - Обичам те.

- И аз те обичам, мило. Спокойно, не се притеснявай, чакай ги да дойдат.

- Добре, ще ти звънна пак.

– Задължително ми звънни, като се разбере какво става.

– Добре.

Той затвори телефона и остана прав насред коридора, без да знае какво да мисли. Реалността му идваше в повече.

Повъртя се известно време напред-назад. Беше престанал да трепери и да се притеснява. Паническият ужас, който го беше завладял, също бе изчезнал. Единствено не можеше да реши какво точно да прави със ситуацията. Трябваше да отиде и на работа. Странно, че все още никой не го беше потърсил.

Отвори вратата и влезе в спалнята. Всичко беше така, както го беше оставил преди минути – човекът в гардероба продължаваше да лежи все така невъзмутимо.

Приблужи бавно и седна на леглото, точно срещу отворената врата на гардероба. Вгледа се в тялото. Беше мъж на не повече от трийсет години. Спокойното му приветливо лице имаше детинско изражение. Кожата му беше леко розова, без никакви несъвършенства, косата му беше кестенява. Лежеше на лявата си страна с лице към вратата. Лявата му ръка беше поставена под главата, а дясната прикриваше слабините му. Изглеждаше така, сякаш е легнал да дремне и ей сега ще се събуди.

Добромир се обърка. Съзерцава тялото още малко и стана от леглото. Като че все още очакваше часовникът да звънне, да го събуди и всичко това да се окаже просто сън.

Обърна се към гардероба.

Не беше сън. Беше факт.

– Добре, да помислим логично – заговори на глас той. – Човекът е мъртъв, тъй като нито гръдният му кош се движи, нито помръдва дори с мигла. Изглежда като препариран, но пък в същото време е и свеж. От друга страна, пръстите на краката му са яркорозови като останалата част от кожата му, което означава, че е умрял буквално преди няколко минути, тоест докато съм закусвал.

Отново се обърна към гардероба, въртейки в главата си току-що направения идиотски извод.

– Това не е възможно! – почти извика към тялото. – Кой си ти?

Отговор, естествено, не последва.

Пак седна на леглото и си даде сметка, че толкова добре отгледано човешко тяло не бе виждал никога. Човекът определено беше възрастен и въпреки това приличаше на новородено.

В този миг една прекалено ненормална мисъл се стрелна в главата му и го накара да подскочи от леглото и да направи бързо кръгче из стаята. Дланите му се изпотиха. Дали пък наистина да не опита, така или иначе всичко до момента изглеждаше твърде нереално?...

Отиде до зеещата врата на гардероба и коленичи притеснено до мъртвото тяло, което продължаваше да не изглежда мъртво, а само напълно неподвижно. Нямаше никаква миризма и излъчваше някакво странно, топло спокойствие, като че ли всичко винаги е било както трябва. Добромир леко наклони глава и се вгледа в лицето, което май се усмихваше – съвсем леко и все така неподвижно. Колкото повече гледаше легналия човек, толкова повече го поглъщаше странното му спокойствие и безпроблемност.

Разколеба се и стана. Направи още едно притеснено кръгче из

стоята и отново коленичи до тялото. Не можеше да си обясни какво го привличаше в този човек, а и някак не беше сигурен дали е мъртъв.

В крайна сметка реши да се опита да го събуди, преди да се обади в полицията като Галя.

– А как така и на нея ѝ се е случило същото нещо? – чу се да изрича на глас и за момент се стъписа от тази мисъл, но реши да я остави за после.

Леко положи треперещите си пръсти върху рамото на човека, при което странна вълна на тихо удоволствие се разля по ръката му и нахлу в гръдния му кош. Той се уплаши, отдръпна рязко ръката си и стана.

Кожата на съществото бе гладка и топла! Беше най-приятната на допир човешка кожа, която някога бе докосвал.

Добромир стоеше на метър от гардероба, гледайки надолу към тялото, и усещаше как започва напълно да губи контрол над мислите и желанията си. Лежачият в гардероба му човек го привличаше като черна дупка.

Отново коленичи до тялото и протегна ръка напред, този път решен да го разтърси силно.

– Хе... – започна той, но не успя да довърши.

Странната вълна, която преди бе стигнала до гръдния му кош, този път нахлу направо в главата му. Необяснимо усещане за пространство и звезди обхвана цялото му тяло. Разливяше се из мозъка му като внезапен прилив и набираще сила като ураган. Усети как пространството около него започва да губи материалните си контури и да се разпада като пясъчен замък под напора на неспирно прииждащите вълни.

С последната капка останало му самосъзнание успя да се откъсне от тялото и падна по гръб, плувнал в пот и тежко задъхан.

Какво ставаше и защо? Какъв беше този човек? Кой беше самият той? Какъв беше смисълът на това, което се случваше? Всички тези въпроси прелитаха през главата му и отминаваха, защото просто не го интересуваха. Съзнанието му беше изцяло обладано от онова място... Ако въобще беше място! Към което го водеше странный човек, който тази сутрин бе дошъл да полегне в гардероба му.

Добромир се опита да се изправи, но успя само да седне на ръба на леглото, втренчил поглед в тялото. Все още дишаше учестено. Имаше известен страх у него, който обаче му се струваше ненужен. Нормално бе да го е страх от неизвестното, но точно това неизвестно му се струваше твърде дружелюбно, твърде необяснимо и определено твърде огромно, за да има смисъл да навреди на един малък човек като него...

Мислите му свършиха – и логичните и нелогичните, и смислените, и безсмислените. Спокойствие и безгрижие се бяха изписали на лицето му и то бе добило същото изражение като това на странный човек, полегнал в гардероба му. Той леко пристъпи напред и смело положи и двете си ръце върху тялото.

Галя беше успокоила. Случилото се определено ѝ беше неприятно и се притесняваше за последствията, но беше сигурна, че властите ще разберат необичайността на ситуацията и нейната

невинност. Нали това им е работата.

Тя реши отново да погледне тялото въпреки неприятното усещане, което се появяваше в стомаха ѝ, когато си помислеше за него.

Влезе в спалнята и седна на леглото максимално далече от отворения гардероб. Загледа се.

Жената, която лежеше вътре, беше красива. Не приличаше на топмодел, но притежаваше някаква естествена детинска хубост. Като че просто беше легнала да подремне под якетата и панталоните.

Галя се приближи. Кожата на жената беше гладка, бледорозова и без никакви дефекти. Гръдният ѝ кош не се движеше, затова беше сигурна, че е мъртва. Но защо точно тук и сега? Лежеше на лявата си страна, главата ѝ беше положена върху лявата ѝ ръка, а дясната прикриваше слабините ѝ. Краката ѝ бяха леко присвити, ноктите – подрязани и добре оформени. Гърдите ѝ бяха стегнати и с малки зърна. Приличаше на тийнейджърка, но някак се усещаше, че не е толкова млада. От спокойното ѝ и леко усмихнато лице се излъчваше зрялост и състрадание.

У Галя се появи странното желание да я събуди. Това я притесни и тя излезе от стаята. След по-малко от минута се върна с насълзени очи.

– Какво правиш тук? – попита, присядайки на леглото, този път съвсем близо до гардероба.

Седеше и съзерцаваше странното човешко същество, а желанието ѝ да го погали се засилваше с всяка изминала секунда. Най-накрая въздъхна и протегна несигурно ръка. Това сякаш ѝ отне цяла вечност. Почти беше докоснала жената, когато звънецът раздра и тишината, и мозъчната ѝ тъкан. Галя подскочи уплашено и изтича до вратата. Отвори рязко и замръзна объркана.

На прага стоеше човек с бяла престилка и голяма лекарска чанта.

– Добър ден – усмихна се приветливо той. – Вие ли сте Галина Иванова?

– Ъъъ, да – отвърна прегракнало тя и едва сега забеляза двамата униформени полицаи, които отегчено разглеждаха коридора зад гърба на лекаря.

– Може ли да влезем? Ние сме във връзка със сигнала, подаден от вас.

– Да, разбира се, заповядайте.

В главата ѝ внезапно просветна, че лекарят сигурно е дошъл, за да удостовери смъртта. Тази мисъл ѝ помогна да се окопити.

Тя затвори вратата след служителите на реда и тъкмо се канеше да започне да им обяснява случилото се преди половин час, когато мъжът с бялата престилка, който вече бе влязъл в дневната, я изпревари:

– Сама ли живеете, госпожо Иванова?

– Не, с приятеля ми. Все още съм госпожица.

– Извинете – каза сухо той. – Да сте имали напоследък дезориентация, световъртеж или друго неразположение?

– Не! – отвърна стресната Галя и спря наред стаята.

Направи ѝ впечатление, че двамата униформени започнаха да

оглеждат другите стаи, без да поискат разрешение. За кратко ѝ мина мисълта, че може би това им е работата, когато отидат на местопрестъпление, макар че в конкретния случай още не беше успяла да обясни, че не е виновна за нищо.

– Кога за последен път се виждахте с роднините си, в смисъл с майка си и баща си? – продължи с ненормалните си въпроси лекарят.

Галя зяпна и се опита да раздвижи ченето си в отговор, докато се чудеше дали да се сети кога за последен път се е виждала с майка си, или да изкрещи че в спалнята ѝ има труп, а на нея ѝ се реве с глас.

– Те са живи, нали? – тотално я закопа човекът в бяло. – Или сте имали смърт в семейството?

– Ж-ж... – започна Галя, после изстреля наведнъж: – Добре са, да, миналата седмица се виждах с татко...

– Чудесно – прекъсна я лекарят. – Елате на дивана и навийте левия си ръкав.

– В гардероба ми има труп! – избухна най-накрая през сълзи. – Защо ме размотавате? Цяла сутрин съм в паника. Искях да ви обясня всичко, а вие ме карате да сядам на дивана. Няма ли да го махнете? В гардероба си ли да го държа?

– Успокойте се госпожице, в гардероба ви няма труп. Изпитвате леко психично разстройство, което може да бъде лекувано, но ще трябва да дойдете с нас за няколко дни.

Галя се ококори като истински ненормална. Тази сутрин събитията ѝ идваха малко в повече. Идваше ѝ да прасне доктора с вазата по главата, но забеляза, че двамата полицаи се бяха върнали в стаята.

– Вземете си личните документи – продължи съвсем спокойно лекарят. – Ако искате, може да си смените дрехите. Ние ще ви изчакаме в коридора.

– О, да, разбира се! – възкликна с фалшив възторг Галя, прекосявайки на подскоци разстоянието до спалнята. – Ще си сменя дрехите, ето...

Сърцето ѝ буквално спря. Тя стоеше пред широко отворения гардероб, в който спокойно си висяха нейните рокли и панталоните на Добромир. Също и няколко дребни пращинки по пода, и онова петно, дето си беше там отдавна.

Скучен дрешник, с нищо неотличим от всички останали в града.

Дори и да беше имало нещо в него, то беше изчезнало точно така необяснимо, както се беше появило, без да остави и най-малка следа от присъствието си.

Останалите събития се сляха в главата ѝ като гладка сива мъгла, срещу която не възропта дори и със стон.

\* \* \*

Двадесет и първи декември две хиляди и дванадесета година беше слънчев и прохладен. Тук-там имаше разпокъсани облачета, зимата беше топла и малкото паднал сняг се беше стопил. Краят беше близо.

Зимата на човешката цивилизация беше започнала отдавна, просто никой не я бе забелязал. Беше се промъкнала тихомълком, но

настойчиво и неотменимо. Хората не обичаха да мислят за нея. Харесваше им единствено да спекулират с евентуалното ѝ присъствие, затова и тя не се беше погрижила да ги извести за бавното си и неотклонно поглъщане на цялото общество.

Мина време.

Когато обаче утрешният ден настъпи, той бе просто днешният ден.

Емил седеше на малката тераска, отпуснал се удобно в скърцащия стол, както правеше всяка вечер. Наблюдаваше бавно набъбващата празнота с привичното си безразличие. Не чувстваше необходимост или желание да направи нещо, за да се спаси от настъпващия апокалипсис. Краят беше напълно неизбежен. Харесваше му обаче да го наблюдава. Беше му някак... интересно.

Бавна и тържествена музика се носеше от малкото радио, което бе оставил включено в стаята. Чакаше емисията новини.

Телевизионните предавания бяха прекратени преди няколко месеца, всъщност поради смущенията и липсата на служители всички радиопредавания бяха прекратени, но се бяха появили ентусиасти, които предаваха измислените си радиопрограми по официалните радиочестоти. Нямаше опасност някой да им потърси отговорност.

Емил се клатеше на стола, загърнат с одеялото и втренчил поглед в странния изкривен залез.

От радиото се разнесе налудничавият глас на водещия:

*Здравейте, малки, големи и още по-големи обречени на вечно страдание грешници! Аз и Господ се молим за душите ви. Ако все още има някой, който да слуша праведното слово, вечерната литургия отмина преди половин час...*

Последва кратко кикотене.

*...но ако на сутринта все още сте живи, ще можете да чуете сутрешната. За тази цел останете на вълните на радио „Апокалипсис Ехнатон“, единствената радиостанция, която ще бъде с вас до края...*

Проехтя несполучлива заставка.

Следва емисия новини.

Отново същият звук.

*Серия от масови самоубийства приключи вчера. Според официалните данни броят на хората, решили да помогнат на природата и сами да сложат край на живота си, е седемстотин шейсет и трима.*

*Бог да благослови грешните им души. Амин.*

Ззз-жуп-дрън.

*По данни на свидетели телата на безследно изчезналите преди година почти четиридесет милиона души могат да бъдат намерени в тресавище в Западна Европа. Останалите на работа полицаи са обещали да проверят случая, ако намерят време. Засега точното местоположение на откритите тела се пази в тайна.*

*Ако си спомняте, драги ми слушатели, миналата година около половин процент от населението на планетата изчезна безследно в разстояние на един месец. Беше страхотна дандания. Не намериха абсолютно нищо като улики – нито самоубийствени писма, нито нищо. Най-ненормалното беше, че други близо два процента от*

*населението, при това близки роднини на изчезналите, бяха хоспитализирани с тежки психични отклонения. Повечето от тях твърдяха, че са били свидетели на зверско убийство. Така и не се разбра дали убитите са били въпросните техни роднини. Тела обаче не бяха намерени. Ще следим този случай отблизо, но, ако питате мен, това си беше чиста божия намеса. Знак за предстоящото!*

*Аха, следваща новина!*

*Ззз-жуп-дрън.*

*При поредната благотворителна акция повечето холивудски знаменитости са изпратили палта и шапки от собствените си гардероби на обхванатите от рязко застудяване райони в Централна Европа.*

*Ъъъ... мисля че това е засега. Имам още няколко неща, но ще си ги оставя за сутрешната емисия. Новините се намират трудно в днешно време, но екипът на радиостанция „Апокалипсис Ехнатон“ работи неуморно за вас и ще ви държи в крак с времето до самия му край. Амин.*

*Ззз-жуп-дрън.*

Последваха няколко акорда от популярна в близкото минало песен, след което предаването изчезна и от радиото се разнесе равно прашене.

Емил стана, за да го изгаси. Не искаше да хаби батериите, щеше да му е трудно да намери нови. Слънцето беше залязло, но светлината му още се виждаше на изкорубения хоризонт.

Той реши да си легне.

Засега...

\* \* \*

Найма извика след мъжа си да донесе вода от реката. Той май смотолевя нещо. Не се знаеше дали ще го направи. По принцип тази работа се вършеше от жените в племето, освен когато имаха новородено, което нямаше как да оставят. На нея това ѝ беше второто. Отново момче. Беше много горда, особено като се има предвид, че Аданне от съседната колиба имаше вече трета дъщеря. Може би тя не беше съвсем виновна, тъй като мъжкарят ѝ беше недоносен и малко хилав... Найма се усмихна, докато кърмеше. Беше много щастлива, че ѝ се беше паднал един от най-силните мъже в племето – най-точният копиехвъргач. Беше единственият успял да убие лъв с едно-единствено копие. Това, разбира се, си личеше и в поколението ѝ. Първото ѝ момче беше само на три годинки, а вече тичаше навсякъде и хвърляше пръчки като баща си.

У него имаше и нещо странно обаче. Беше проговорил много рано, още на година и половина, и вече си служеше с думите по-добре от самата нея и от мъжкаря ѝ. Това малко я плашеше, още повече че постоянно говореше за някакви големи крокодили, живели много отдавна. Беше сигурна, че това са само детски фантазии, но преди време все пак го заведе при шамана.

Той остана цял ден със сина ѝ, а после ѝ каза, че детето е обладано от духа на праисторически целител, живял по тези земи още преди началото на времето. Каза ѝ също, че няма нужда да се тревожи, защото е пратен от боговете, за да помогне на племето им

да стане най-силното от морето на изток чак до непроходимите джунгли на запад. Каза ѝ също, че тя трябва да бъде горда.

Тя беше горда известно време, но си имаше едно наум, особено като виждаше как жените от съседните колиби клатят глави и гледат да стоят по-далеч от сина ѝ, който постоянно тичаше насам-натам и ровичкаше нещо по земята.

Шаманът обаче беше доволен. Това беше третото странно дете, което се раждаше в племето им. В селището в съседната долина вече имаше пет необичайно надарени деца, едното от които, вече на осемнайсет години, беше измислило нов начин за чупене на камъни, при който се получаваха неவிждано остри ръбове. Естествено, техният шаман държеше всичко в строга тайна и беше направил вълшебство за прикритие, което да пази новата технология само за тяхното село. Ловците обаче бяха много горди и когато идваха насам, за да разменят животински кожи, не пропускаха да се изфукат. Никой обаче и дума не обелваше как се правят тези изключителни остриета. Изглежда, вълшебството държеше много силно.

Шаманът тайно се надяваше някое от неговите странни деца да измисли нещо изключително, което да може да изтъргува за така ценното познание на съседното племе. Поне засега съветът на старейшините му имаше пълно доверие в това отношение.

Бебето проплака.

Найма отиде до яслата и се вгледа в сина си. Беше спокоен, може би просто му харесваше тя да е до него. Като я видя, детето разпери щастливо ръчички във въздуха и се усмихна.

Нейде дълбоко зад сивите му очички нещо странно и непонятно, но топло и добронамерено набираше сила. Тихо и неизбежно изплуваше на белия свят от някаква далечна и много отдавнашна бездна, изпълнена с пространство и звезди.

Нещо, което помнеше странни отминали дни.

Нещо, което имаше толкова много неща да сподели.

Край